

2

ELISABETH HAMMER

Kihlaus

ILTARUSKON AIKA

Elisabeth Hammer

Kihlaus

Suomentanut Sirkka Seppänen

SAGA Egmont

Kihlaus

Translated by Sirkka Seppänen

Original title: *Forlovet*

Original language: Norwegian (Bokmål)

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2017, 2024 Elisabeth Hammer and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727121543

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Kirjan henkilöt:

Rakel Ovreid – sarjan päähenkilö

Hanna Ovreid – Rakelin kasvattiäiti

Halvor Ovreid – Rakelin kasvatti-isä

Gunda Ovreid – Halvorin äiti ja Rakelin kasvatti-isoäiti

Esther Rønning – Rakelin kasvattitäti, Halvorin sisar

Peder Rønning – Estherin aviopuoliso

Jenny Hoem – Rakelin ystävätär

Syver Svartangen – Ovreidin naapuri ja Borren nimismiehen apulainen

Ask Bergan – Skoppumin nimismies

Lars Disen – Bjerke-koulun opettaja

Eilert Holm – naapurinpoika

Rouva Holm – Eilertin äiti

D. Lomvi – Karljohansvernin pappi

Inga – Ovreidin maatilan palvelija

Jens – Ovreidin maatilan renki

Herra Bakke – Jennyn työnantaja

Näin edellinen kirja päättyi:

Bergan lähestyi askeleen verran niin lähelle, että Rakel tunsu hänen rintakehänsä omaansa vasten. Hän halusi perääntyä, mutta mies tarttui hänen käsivarteensa ja piti lujasti kiinni.

– Kutsun sinua ihan miksi haluan, mies sanoi matalalla äänellä. Olet nyt minun käsissäni, Rakel, eikä asia ole vielä loppuun käsitelty. Mies irrotti äkkiä otteensa ja kääntyi pois. Rakel näki hänen ravistelevan niskaansa ja hartioitaan samalla tavoin kuin ennen karkaamistaan Kipperin päälle muutama viikko sitten. Rakel tunsu pelon leimahtavan taas liekkiin.

– Mitä sinä sillä tarkoitat? Rakel kysyi teeskennellyn rauhallisena. Mies ei vastannut, ja Rakelin viimeinenkin toivo hiipui. Bergan ei päästäisi häntä. Hän oli vain antanut himpun verran toivoa sammuttaakseen sen taas. Yhtäkkiä Rakel tajusi: Nimismies tiesi hänen puhuneen Jennyn kanssa ja halusi tietää, mitä Jenny oli kertonut Rakelille. Pahimmassa tapauksessa hän huolehtisi siitä, ettei Rakel kertoisi tiedoistaan kenellekään. Kylmät väreet kulkivat hänen ruumiinsa läpi. Nimismies kääntyi

ja piteli kädessään tavallisesti vyössään kantamaansa pitkää puukkoa. Sen terä oli kapea ja loisti himmeästi öljylamppujen valossa. Mies suuntasi jäänkylmän, harmaan katseensa Rakeliin. Rakel sävähti sisimmässään. Hänen edessään ei enää seisonut nimismies Bergan. Hänen edessään oli mies, joka oli melkein tappanut Kipperin ja ruhjonut kultaseppä Våganin sormet. Rakel oli nähnyt aiemminkin hänen silmissään loistavan päättäväisyyden.

Rakel oli voimaton.

1. luku

Skoppum, kesäkuun lopulla vuonna 1855.

Pelko valtasi Rakelin ja vaikeutti hengitystä. Nimismies seiso hänen edessään. Mies oli kahlinnut Rakelin, ja vaikka kettinki antoi hänelle liikkumavaraa jonkun kyynärän verran, hän ei päässyt mihinkään. Hänen sisälmyksensä heittivät kuperkeikkaa. Rakel vetäytyi mahdollisimman kauas, kunnes seiso selkä seinää vasten. Mies seurasi häntä ja tarttui kiinni, ennen kuin Rakel ehti heittäytyä sivulle.

– Nyt olen saanut sinut käsiini, mies sanoi matalalla äänellä ja katsoi häntä silmiin. Olet kokonaan minun.

Rakel laski katseensa. Bergan piti veistä lujasti kädessään, ja se osoitti suoraan Rakelin rintaan. Kun mies iskee, Rakelin elämä on mennyttä. Pelko muutti ajatukset raskaiksi ja turrutti ruumiin. Mutta samalla jokin heräsi eloon syvällä hänen sisimmässään.

– Ei! hän huusi raivon kukistaessa pelon. – Näpit irti minusta, senkin pyöveli!

Rakel heittäytyi eteenpäin ja tönäisi miehen pois olkapäällään. Hänen hyökkäyksensä tuli niin äkillisesti, että Bergan kadotti tasapainonsa. Estääkseen kaatumisen, hänen oli otettava jokunen askel sivulle. Se oli Rakelin odottama mahdollisuus, eikä hän viivytellyt. Lämpö levisi ruumiissa käsiin ja jalkoihin, ja hän vaikutti saavan voimia uuteen kamppailuun. Mutta sitten tuli äkkipysähdys. Kettingit pidättelivät häntä, ja hän murisi turhautuneena.

– Anna tulla vaan! hän huusi miehelle. Hän tunsu itsensä voittamattomaksi, niin vahvaksi, ettei mies pystyisi vahingoittamaan häntä. Mies tiesi sen, Rakel ajatteli vahingoniloisesti. Hän näki, miten miehen silmät suurenivat, mutta hän ei lähestynyt.

– Mitä sinä odotat? Rakel karjui. Mutta mies ei hyökännyt. Rakelin ruumis kihelmöi ja paloi tuskallisesti, ja hän tarttui kettinkeihin repäistäkseen itsensä irti seinästä. Sisimmässään hän tiesi sen olevan hyödytöntä. Hänhän oli yrittänyt aiemmin, eivätkä ne liikahaneetkaan. Mutta hänen suureksi yllätyksekseen ne irtosivat. Muurilaastia varisi lattialle, ja valkoinen pölypilari leijaili ylös. Epäuskoisena hän päästi kätensä. Kettinkejä paikoillaan pitävät renkaat olivat irronneet hyvän matkaa paksusta muurista, mutta Rakel ei ollut päässyt irti. Hän nyyhkäisi ja kääntyi nimismiestä kohti. Bergan seisoi hiljaa paikoillaan ja katsoi hämmästyneenä Rakeliin.

– Se piti siis paikkansa, hän kuiskasi itseksensä laskiessaan veitsen. – Luulin hänen olleen sekopäisen.

Rakel kuuli hänen sanansa, muttei ymmärtänyt miehen puhetta. Hän riuhtaisi viimeisen kerran kettingeistä, mutta nyt

niitä oli mahdotonta liikauttaa. Hän irrotti otteensa ja tunsi itsensä aivan tyhjäksi. Valtava hyökkäystarve oli kadonnut. Keho tuntui painavalta ja veltolta hänen lyhyistyessään lattialle. Sinne hän jäi istumaan. Hän havaitsi heikosti miehen lähestyvän, muttei jaksanut taistella enää.

Bergan polvistui hän vierelleen. Rakel sulki silmänsä jaksamatta puolustautua. Mies kumartui lähemmäs, ja Rakel odotti. Sitten hän kuuli napsahduksen miehen avatessa käsiä kahlehtivat renkaat ennen kuin hän kietoi kätensä Rakelin ympäri.

– Anna anteeksi, hän sanoi vaimeasti. Minun oli pakko nähdä se omin silmin.

Rakel ei ymmärtänyt, mistä hän puhui. Läheisyys hämmensi häntä. Hän halusi vääntäytyä irti ja lähteä, mutta ruumis ei totellut. Hän oli täysin tahdoton. Hän nojasi sen sijaan päätään miehen rintaa vasten.

– Etkö tapakaan minua? hän kuiskasi vavisten.

– En, mies vastasi. En tapa sinua. Se ei milloinkaan ollut aikeeni.

Rakel kuuli hänen sydämensä lyönnit. Ne olivat tiheät, aivan kuin hän olisi juossut. Rakel sulki silmänsä ja tunsi olonsa turvallisiksi. Mistä tässä oikein oli kysymys?

– Mitä sinä haluat minusta? hän sai sanotuksi. – En ymmärrä.

– Luulin sinun olevan vihainen minulle, mies sanoi vaimeasti.

– Mutta vaikutat itsekin pelkäävän henkesi edestä. Se on hyvä, koska se vaatii paljon.

– Mistä sinä puhut? Rakel irrottautui miehen otteesta ja vilkaisi häntä. Ruumis oli edelleenkin voimaton, mutta hänen tahtonsa alkoi palautua.

– Halusitko pelästyttää minut kuoliaaksi? hän kysyi laimeasti.
– Minkä tähden?

– Sen illan tähden, jona Kipper karkasi päällesi, mies sanoi hitaasti. – Oletko lainkaan miettinyt, miten pääsit irti hänen otteestaan?

Rakel katsoi hämmentyneenä häneen. Miksi miehen piti ottaa puheeksi ne tapahtumat?

– En tiedä, Rakel vastasi vaisusti. Sain hänet päästämään otteensa, ja...

Rakel sulki silmänsä palauttaakseen tapahtuneen mieleensä ja näki silmissään taaksepäin hypähtäneen Kipperin, joka huusi ja piteli rannettaan.

– Hänellä on täytynyt olla jokin rannevamma, Rakel jatkoi. – Ja osuin siihen puolustautuessani. Hän päästi joka tapauksessa otteensa ja pinkoi tiehensä.

– Huutaen kurkku suorana, nimismies vastasi. – Kuulin hänet suljetun ikkunan läpi, kovaa ja selvästi. Hän kutsui sinua noidaksi ja juoksi, kuin hänellä olisi ollut itse piru pakaroissa.

Pahin kauhu katosi, ja Rakelin ajatukset alkoivat selkiintyä. *Noita*-nimitys muistutti Rakelia kaikista kerroista, joina mies oli pilaillut hänen kanssaan. Oliko tämäkin jokin pila?

– Olin vihainen, Rakel sanoi päättävästi. – Hän yritti tappaa minut, ja taistelin henkeni edestä. Hän kutsui minua noidaksi, koska hänelle oli liikaa, että nainen saattoi päihittää hänet. Mihin sinä oikein tähtäät?

Bergan katseli häntä pitkään, ja hymy ilmestyi takaisin hänen suupieliinsä.

– Uskotko todella, että pääsit Kipperin kynsistä siksi, että olit häntä vahvempi? Olen tapellut hänen kanssaan. Hän ei ole mikään heikko ruipelo.

– Tarkoitatko, että hänen olisi pitänyt olla sellainen pystyäkseen voittamaan hänet?

Rakel pääsi jaloilleen. Pää tuntui keveältä, ja hän huojui ennen kuin saavutti tasapainon. Vaurioitunutta polvea särki, mutta se piti hänen varatessaan painon sille.

– En ole niin heikko kuin luulet. Olen paiskinut talon töitä polvenkorkuisesta saakka.

– En kuvittele sinua heiveröiseksi, Bergan sanoi ja nousi hankin ylös. – Mutta lupaan sinulle, että olisit ollut voimaton Kipperä vastaan. Mies hymyili. – Taidat todella uskoa hänen lähteneen lipettiin sinä yönä huomattaessaan sinun olevan liian vahvan, eikö niin? Se on oikeastaan aika suloista.

– Pidä suusi! Rakel sanoi. – Et tiedä mitään! Tulit suoraan rakastajattaresi sängystä! Mitä sinä kuvittelet tietäväsi yön tapahtumista? Rakel ravisteli hamettaan, eikä halunnut katsoa mieheen.

Bergan hymyili kuivasti, ja Rakel tiesi miksi. Hänen ei olisi pitänyt mainita rakastajatarta. Nyt mies varmaan kuvitteli Rakelin piittaavan siitä.

– Mutta näin myös jotakin muuta, mies sanoi hetken kuluttua. – Näin vammat, jotka aiheutit Kipperille.

Rakel vilkaisi mieheen kuultuaan hänen sanansa.

– Vammat? Minähän vain tartuin hänen ranteeseensa. Jos hänellä oli jokin vamma, se ei ollut minun aiheuttamani.

Bergan tarttui Rakelin oikeaan käteen, mutta Rakel nykäisi sen itselleen.

– Et koske minuun enää! hän varoitti.

– Halusin vain näyttää sinulle jotakin, mies sanoi ja avasi kämmenensä hänen edessään. – Saanko?

Rakel halusi mieluiten kääntää selkensä miehelle, muttei tehnyt sitä. Epäroiden hän ojensi kätensä. Hän odotti kosketuksen aiheuttavan väristyksen, mutta Bergan tarttui hänen käteensä varovaisesti kuin lasiin. Sitten hän käänsi kämmenpuolen esille. Hän silitti etusormella jokaisen sormen puoleksi koukistunutta niveltä. Se kutitti, mutta Rakel pakotti itsensä seisomaan rauhallisesti.

– Sormiesi jäljet näkyivät hänen ihossaan vielä seuraavana päivänä. Hän näytti ne minulle. Syvät, violetit jäljet. Aavistatko, millaista voimaa se vaatii?

Rakel nykäisi käden itselleen ja piilotti sen selän taakse.

– Yritätkö olla huvittava?

– En, mies sanoi vakavasti. – En tällä kertaa. Merkitsit hänet, Rakel.

– Se on mahdotonta, Rakel protestoi. – Yritätkö tehdä minusta hullua? Uskotella, että minulla on yliluonnollisia voimia? Tehdä minusta noidan? Siinä et kyllä onnistu, sillä en usko sellaiseen. Ja nyt olen saanut tarpeekseni tästä. Olenko yhä pidätetty, nimismies Bergan?

– Et ole, mies vastasi. – Ja kutsu minua Askiksi, ole niin kiltti. Rakel ei piitannut kuulemastaan.

– Odotan sinun siinä tapauksessa päästävän minut heti täältä, herra Bergan.

– Joudut suuriin vaikeuksiin, Rakel, mies sanoi. – Voimasi vahvistuvat, ja jollet ole varovainen, saatat vaurioittaa jotakuta. Anna minun auttaa sinua hallitsemaan niitä. Minulla on jonkinlaista kokemusta sellaisesta.

Rakel katsoi epäuskoisena mieheen. Oliko hän vakavissaan? Miestä ei ollut helppo ymmärtää, mutta tällä kertaa hän ei

narraisi Rakelia. Hänen oli täytynyt tehdä jotakin ketteingeille saadakseen ne irtoamaan seinästä. Siinä koko juttu.

– Kaikelle on luonnollinen selitys, Rakel vastasi päättävästi. – Tiedän sen. Olisit joka tapauksessa viimeinen ihminen maailmassa, jolta ottaisın vastaan apua. Kokemuksesi ovat kaikki peräisin väkivallasta ja uhkauksista. En tarvitse kaltaistasi ihmistä elämäni. Ja päästä minut täältä heti!

Rakel vilkaisi huolestuneena ympärilleen. Tuntui kuin kellarin seinät olisivat liikahtaneet lähemmäs, ja hän tunsı varjojen tarkkailevan itseään, ikään kuin jokin paha väijyisi siellä.

– Erehdyt kohdallani, mies sanoi hiljaa. – Ja ymmärrän sen. Olen antanut sinun luulla...

– Erehdynkö kohdallasi? Rakel keskeytti äkäisesti. – En usko sitä. Etkö se ollutkin sinä, joka murskasi kultaseppä Văganin sormet, vai? Ja joka juoksee tukkukauppias Ludvigsenin asioilla Jennyn pään menoksi? Kyyneleet painoivat silmäluomia.

– Mutta tiedätkö mitä? Olet raukka, joka pakottaa ihmisiä kelkkaansa väkivallalla ja sillä uhkailemalla. Jos sinun oli pakko saada todisteita voimistani, olisit voinut kysyä. Mutta niin ei tapahtunut, vaan sinun oli pidätettävä minut ja annettava minun uskoa, että halusit tappaa minut!

– En usko sinun itsesi olleen selvillä asiasta. Etkä olisi koskaan tunnustanut, jos olisin kysynyt, mies vastasi. – Olin pakotettu toimimaan näin siksi, että...

– En usko sinua, Rakel sanoi. – Uskon pikemminkin sinun nauttivan muiden kärsimyksistä, kun esittelet voimiasi. Sinulla ei ole rajoja. Sinua ei pysäytä laki, eikä moraali. Joten en ole erehtynyt sinusta, nimismies Bergan, olet juuri niin turmeltunut ja...

Rakel oli aikeissa luetella useampia miehen huonoista puolista kuullessaan heikkoa rapinaa pimeästä nurkasta. Hiiri tai rotta, ääni kuiskasi hänen takaraivossaan. Ei tarvitse pelätä. Mutta kauhu hiipi kuitenkin selkää pitkin.

- Haluan pois täältä, hän sanoi vaimeasti. - Anna minun vihdoin mennä!

- Päästän sinut toki, mies sanoi vaimeasti. Hän oli vakava ja kalpea. - Mutta muista, mitä sanoin. Pystyn auttamaan sinua. Anna minun hyvittää se, mitä tänä iltana olen aiheuttanut sinulle.

- Kuolen mieluummin, Rakel vastasi vilkaisten häneen. Sitten hän kääntyi ja lähti siihen suuntaan, missä kuvitteli kellarinluukun olevan. Mies seurasi häntä.

Kun he pääsivät portaille, Bergan meni avaamaan luukkuja. Vilvoittava tuuli vastaanotti Rakelin hänen noustessaan portaita ylös. Bergan ojensi kätensä auttaakseen häntä, mutta Rakel ei piitannut siitä.

- Älä mene vielä, Rakel, Bergan sanoi sulkien luukun heidän takanaan ja sai kiinni Rakelin ennen kuin hän ehti lähteä. - Olet väsynyt, ja satuttanut polvesi. Et saisi kävellä niin pitkää matkaa. Saat lainata hevostani. Odin löytää kyllä takaisin, kun päästät sen menemään.

- Niinkö?

- Jos päätät pitää hevosen itselläsi, olen ovesi takana aikaisin aamulla. Siinä tapauksessa pidän sitä merkinä siitä, että haluat tavata minut taas, mies sanoi ja iski silmää.

Rakel tuijotti raivoissaan häntä. - Vihaan sinua.

- Muutat kyllä mielesi, mies vastasi kevyesti. - Etkä ollut milloinkaan vaarassa, Rakel. En antaisi milloinkaan sinulle tapahtua mitään pahaa.

– Kuitenkin nilkutan täältä pois, Rakel vastasi hammasta purren.

– Se on oma vikasi. Minä en sinua tönäissyt hevosen selästä, sen valinnan teit ihan itse.

– Niin, koska pelkäsin sinua! Rakel pudisti päätänsä ja meni Odinin luo. Hän asetti jalkansa jalustimeen, tarttui satulatappiin ja heilautti itsensä satulaan. Tällä kertaa hän ei piitannut, näkikö mies hänen paljaat reitensä nostaessaan hameenhelmaa.

Istuessaan satulassa Rakel vilkaisi viimeisen kerran mieheen. Hopeinen kuunvalo laskeutui hänen kasvoilleen ja pehmensi piirteitä.

– Rakel, mies sanoi hiljaa. – Ole varovainen voimiesi kanssa, lupaa se minulle.

Hiukset nousivat pystyyn niskassa, ja Rakelia värisytti hieman satulassa. Sitten hän ravisti sanat mielestään. Bergan oli aina onnistunut tunkeutumaan hänen ihonsa alle, muttei tällä kertaa. Tämä oli hulluutta.

– Olet järjiltäsi, nimismies, hän sanoi. Sitten hän käänsi Odinin ja ratsasti pois Gråttjønngårdenista.

Päästyään Ovreidiin hän hyppäsi hevosen selästä tallin ulkopuolella. Hän ei jaksanut ajatella Ask Bergania enempää. Muut asiat olivat tärkeämpiä: Nimismies yritti yhä saada kiinni Jennyn, eikä *Jenny* milloinkaan kestäisi rautoihin kahlehtimista Berganin kellarissa.

Rakel taputti ystävällisesti Odinia kaulalle.

– Kiitos että toit minut kotiin. Menepäs takaisin isäntäsi luo, hän sanoi ja läimäytti hevosta takamukselle. Rakel ei halunnut nimismiestä tilalle. Hän olisi aivan tyytyväinen, jos ei enää milloinkaan tapaisi miestä.

Varmistuttuaan Odinin lähteneen kotiinsa, hän meni talliin ja sytytti lyhdyn.

– Jenny? Oletko vielä täällä? Hän kurkisti Lukaksen pilttuuseen. Peitto ja ruoantähteet, jotka hän aiemmin illalla oli tuonut ystävälleen, olivat siellä. Mutta Jennyä ei näkynyt missään.

Rakel etsi koko tallin läpi. Hän etsi Jennyä myös ladosta ja ulkorakennuksista sekä perunakellarista. Mutta Jennyä ei löytynyt mistään. Ystävätär oli jatkanut pakomatkaansa. Ja Rakel oli lähettänyt Odinin takaisin nimismiehelle! Mitä jos mies lähtisi etsimään Jennyä? Nimismies oli varmaankin parempi etsijä, kuin Jenny oli karkuri. Rakel kirosi omaa ajattelemattomuuttaan ja juoksi Gråtjønngårdenia lähimpään lehmähakaan. Jos nimismies ratsastaisi etsimään Jennyä, hän kuulisi sen.

Rakel seisoj hyvän tovin kuulematta muuta kuin yön ääniä. Pöllö huhui surullisesti, kettu haukahteli, ja leuto iltatuuli sai männynlatvat tanssimaan. Mutta hevosen laukkaa ei kuulunut. Nimismiehen oli täytynyt mennä nukkumaan. Jenny olisi turvassa häneltä ainakin jonkin aikaa, mutta hän oli väsynyt ja peloissaan, eikä hänellä ollut rahaa. Rakel piteli lyhtyä ja tähyili kaikkiin suuntiin. Mihin Jenny oli voinut mennä?

– Missä sinä olet, Jenny? hän kuiskasi itsekseen. Millaiselle yksinäiselle ja vaaralliselle tielle olen lähettänyt sinut yön selkään?

Rakel kiersi käsivartensa ympärilleen. Uusi ajatus alkoi itää hänen mielessään: Miksi ihmeessä nimismies oli luopunut Jennyn etsinnöistä ja käyttänyt mieluummin aikaa Rakeliin, vaikka tiesi, ettei hän ollut Jenny?

2. luku

Aikainen aamuarinko pisti Rakelin silmiin, kun hän seuraavana päivänä sulki kanalan oven perässään. Hän heitti kourallisen jyviä maahan, ja kanat kävivät innolla ruoan kimppuun.

- Oletteko te munineet? hän kysyi ja nosti puolet pois kanalan katosta nähdäkseen paremmin. Kanat olivat hyviä munijoita, ja hän löysi etsimänsä. Vakailla käsillä hän nosteli lämpimät munat heinistä ja laittoi ne varovasti käsivarrellaan olevaan koriin. Sitten hän möyhensi hieman heiniä, tarkasti kanojen vesitilanteen ja kulki talolle.

Keittiössä hän laski munakorin penkille. Inga oli jo keittämässä aamupuuroa, joten Rakel kiirehti makuuhuoneeseen pukeutuakseen. Peseydyttyään ja löydettyään keltaisen vannehomeen, jonka hän pukisi ylleen lähtiessään takaisin Esther-tädin luo, hän istuutui peilipöydän ääreen.

Ikkunasta tuleva valo lankesi hänen kasvoilleen. Hän ei näyttänyt kovin väsyneeltä, vaikka oli tuskin ehtinyt nukkua. Hän suori harjalla hiuksensa, kunnes kiharat levisivät kasvojen

Rakkautta, juonia ja mystisiä voimia – vangitseva historiallinen sarja jatkuu.

Rakel kamppailee ymmärtääkseen, mitä Bergen hänestä haluaa. Tilanne muuttuu entistä vaikeammaksi, kun naapuritilalta saapuu uhkavaatimus. Yhtäkkiä Rakel on mahdottoman valinnan edessä: hän voi pelastaa perheensä maatilan hylkäämällä unelmansa ja menemällä naimisiin julman ja väkivaltaisen Syverin kanssa tai kieltäytyä ja hyväksyä karut seuraukset.

Kun määräaika lähestyy, salaisuudet paljastuvat ja Rakelin sietokyky on koetuksella. Pystyykö hän pakenemaan toivotonta tulevaisuutta?

Kihlaus jatkaa *Iltaruskon aika* -sarjaa, jossa Rakel Ovreid etsii vastauksia salaperäiseen menneisyyteensä ja navigoi rakkauden ja kohtalon myrskyissä historiallisen Norjan maagisissa maisemissa.

Elisabeth Hammer on norjalainen kirjailija, joka löytää inspiraatiota tarinoihinsa luonnosta, musiikista ja unista sekä lukemalla itse kaikkea fantasiasta rikosromaneihin.